

въртъ на XIX в. 1894 излиза пълно събрание на неговитѣ трудове — въ 4 тома, третия отъ които съдържа музикални статии.

Статковски, Романъ — Statkowski, Roman — значителен полски композитор, род. 5 ян. 1860 въ Щципиорно (Полша), умр. 1925 въ Варшава, училъ право въ университета и, въ сжщото време — теория при Зеленски и, после — при Соловйовъ въ Петербургската консерватория, следъ което замѣства Носковски като професоръ по композиция въ Варшавската консерватория. За своята опера „Филенисъ“ получава първата награда на международния конкурсъ въ Лондонъ (1898), сжщо първа награда получава и на полския конкурсъ (Володковичъ) — за операта си „Мария“ (1905), върху чийто текстъ сж писали опери: Опиенски, Сиг. Стоковски, М. Солтисъ и Х. Мелцеръ. С. е писалъ още оркестрова и камерна музика. Неговитѣ три струни квартета съставятъ най-хубавото, що притежава полската музикална литература въ тази областъ. Оперитѣ на С. се отличаватъ съ мелодическа красота и драматическа сила.

Стефани, Агостино — Steffani, Agostino — бележитъ композиторъ, род. 23 юли 1654 въ Кастелфранко, умр. 12 февр. 1728 въ Франкфуртъ а/М, ученикъ на Й. К. Керлъ въ Мюнхенъ и Ерколе Бернабей въ Римъ; придворенъ органистъ въ Мюнхенъ (1675—78), 1678—79 отива въ Парижъ, на следната година преминава въ духовенъ санъ, 1681 е директоръ на курфюрстската камерна музика, 1688 — капелмайсторъ въ Хановеръ, дето е билъ извънреденъ пратеникъ на папата при германскитѣ дворове, 1706 е епископъ на Спиджа, 1709 — апостолически викарий за Сев. Германия, съ седалище Хановеръ — поради което е отстъпилъ капелмайсторската си длжностъ на Хендель; 1722—25 прекарва въ Италия — Падуа, 1724 бива избранъ почетенъ председателъ на Лондонската „Академия за стара музика“. С. е голѣмъ представителъ на италианската опера („музикална“) отъ края на XVIII вѣкъ. Запозналъ се съ музиката на Люли въ Парижъ, той влага французки

елементи въ своитѣ опери. Много ценна е неговата камерна музика. Негово приобретение е внасянето на триопизодитѣ въ французската увертюра. Освенъ 18 опери, писалъ е: „Psalmodia vespertina volans 8 plenius vocibus concinenda“ (1674), „Sacer Janus quadrifrons 3 vocibus vel 2 qualibet praetermissa modulandus“ (1685), метети съ континуо, камерни дуети съ В. с., много духовни и камерни кантати, метети, „Стабатъ-матеръ“ и др. Освенъ това, писалъ: „Quanta serrezza habbia da suoi principii la musica“ (1695).

Стефани Янъ — Stefani, Jan — чешки композиторъ, род. 1746 въ Прага, умр. 24 февр. 1829 въ Варшава, билъ виолонистъ на Станиславъ Понятовски въ Варшава, и диригентъ на тамошната опера. Неговата опера „Краковчани и планинци“ (1794) — на текстъ отъ Богуславски, съ прокаранитѣ въ нея демократични идеи на времето, и съ идеализираниѣ селски сцени, е била много любима, и на времето е изтърпѣла повече отъ 200 представления. Освенъ тази, писалъ е оперитѣ: „Вълшебното дърво“ (1797), „Ефросина“ (1806), „Щалмайстеръ Горецки“ (1807), „Полякнинята“ (1807) и „Стариятъ ловецъ“ (1809) — имали посрѣдственъ успѣхъ. Освенъ опери, С. е писалъ и църковна музика.

Стефановъ, Никола — превъзходенъ флейтистъ, род. 6 юни 1881 въ В. Търново, възпитаникъ на Лайпцигската консерватория (Вилх. Баръ, Крелъ, Хофманъ, Никиши); отъ 1903 свири безвъзмездно въ оркестра на „Оперната дружба“ нѣколко години, а и до сега е членъ (солистъ) въ оркестра на Народната опера. 1909—20 е, сжщо, първи флейтистъ въ Гвардейския оркестръ, и едновременно — учителъ въ I мъжка гимназия; 1910—15 преподавателъ и въ Института за сѣпли, отъ 1915 е преподавателъ въ частното музикално училище, отъ 1921 — професоръ въ Музикалната академия. С. е първиятъ, напълно школуванъ, нашъ флейтистъ-солистъ, който е обучилъ нѣколко отъ най-добритѣ наши флейтисти, кларинетисти, фаготисти и обоисти: А. Карастояновъ, И. Захариевъ, Я. Янковъ и др. — флейтисти; Юр. Хараламбиевъ и Ст. Стояновъ — кларинетисти; Вас. Спасовъ, Вас.